

[Dohrmann]

ligheder i København. Jeg synes ikke, det ville være helt urimeligt, at man i dag rejste den anden vej, altså søgte til provinsen fra de områder, hvor der ikke er de store muligheder for beskæftigelse. Men det kræver nok en omstilling, for det er jo blevet mere eller mindre naturligt, at man stiller sig tilfreds med at få udbetalt en understøttelse for ikke at producere noget, hvis man ikke kan få job lige præcis i det område, hvor man bor. Jeg mener ikke, det er noget, man skal lovgive om her og nu, men jeg synes, at vi som politikere skal sige det rent ud, at det ikke er acceptabelt, at man visse steder i landet savner arbejdskraft, mens der andre steder er mennesker, som ikke har noget at bestille.

Vedrørende forespørgslen vil jeg i øvrigt sige, at ingen nu kan komme uden om, at vi heldigvis igennem de senere år har oplevet, at inflationen er stagneret, og det er selvfølgelig også noget, der har temmelig stor betydning for dem, der ikke har de store midler at råde over. Den spiral, vi var inde i for ikke så mange år siden med lønstigninger og vareprisstigninger, og hvor inflationen løb løbsk, gik jo først og fremmest ud over dem, der ikke havde de store midler. Derfor tror jeg ærlig talt ikke på påstanden om, at de ledige er dårligere stillede i dag, end de var for nogle år siden.

Nu tales der om en ny afgiftsbuket, som måske kommer til behandling allerede i morgen, og det er virkelig en af de ting, som kan forringe mulighederne også for de ledige. Derfor vil jeg allerede nu sige, at jeg synes, det er en helt forkert politik, regeringen dér slår ind på. Nu er der kommet en række nye ministre, men jeg tror ærlig talt ikke, det rent praktisk medfører nogen ændringer i den politik, regeringen indledte med julepakken.

Et eller andet tyder på, at regeringen nu har valgt samme model, som socialdemokratiet har kørt med i mange år, nemlig skatte- og afgiftsstigninger; altså: man lader det offentlige forbrug stige og forsøger at begrænse det private forbrug ved at indføre skatte- og afgiftsstigninger. Resultatet bliver naturligvis, at den spiral, jeg talte om for lidt siden, igen vil dukke op med forstærket kraft. Der vil komme nye lønkrav; den 2 pct.-regel, der er vedtaget, ser da meget pæn ud, men i praksis holder den ikke. Derfor er det så absolut også et af de områder, hvor man kan hjælpe de ledige ved at sige nej.

Endelig vil jeg sige, at det lyder meget pænt, når socialdemokratiet og SF stiller denne forespørgsel og ligesom prøver at tage alle de mange ledige ind under deres brede vinger. Men hvad er den politik, de to partier gør sig til talsmænd for i øvrigt? Hver eneste gang man afskediger nogle folk inden for den offentlige sektor eller bare rokerer lidt rundt med dem, er de to partier lige ved at flippe ud af bekymring – det er vel nok noget forfærdeligt noget! Men det er nu engang stadig væk sådan, at det er de folk, der er i beskæftigelse, dem, der betaler skatter og afgifter, altså alle skatteyderne, der skal betale hver eneste krone, der bruges i den offentlige sektor. Og hvis der er noget, der skaber arbejdsløshed, er det høje skatter, høje omkostninger osv. Derfor er den politik, både socialdemokratiet og SF gør sig til talsmænd for, selvmodsiggende, den hænger ikke sammen.

Det er muligt, man kan påvirke nogle enkelte vælgere med at rejse sådan en forespørgselsdebat, men i bund og grund er den falsk, for det, de to partier har at tilbyde, vil skabe endnu flere arbejdsløse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu var det jo egentlig ikke en diskussion om paradoksproblemer eller flaskehalsproblemer, vi skulle have haft i dag, men når man bliver ved, må jeg jo korrigere. Jeg synes stadig væk, at den rapport, som SiD og KAD har lavet sammen, er god, og jeg synes især, deres historier er gode. Jeg vil tage en af dem frem, og for at man ikke skal kunne sige, at jeg nu vælger en på må og få, starter jeg med nummer ét. Deri meddelte en fabrikant fra Thor Fisk, at han ville etablere en filetfabrik, og at han skulle bruge i alle tilfælde 42 uddannede kvinder; faktisk var der ingen grænser, men han kunne godt starte med de 42 kvinder. Men de 42 blev ustandselig sendt hjem, og resultatet var, at afdelingen kun beskæftigede 8–10 kvinder i sammenlagt 1½ måned; så lukkede den.

Sagen er, at man aldrig har kunnet dokumentere paradoksproblemet. Kun i meget sjældne tilfælde kommer der et bud på, hvem og hvad det er, og som regel er det højtlojntede teknikere: dataloger, ingeniører.